

וְהַהוּא אִיבָּא, לֹא אֲשֶׁתְּלִים בְּאַשְׁלָמוֹתָא, עַד תָּלֵת שְׁנִין.
וְחִילָּא לֹא אֲתִפְקָדָא עַלְיהָ לְעִילָּא עַד דְּאֲשֶׁתְּלִים.
בֶּתֶר דְּאֲשֶׁתְּלִים אֲתִפְקָדָא עַלְיהָ חִילָּא וְאַרְעָא אֲתִתְקַנֵּת
בֵּיתָה. דָּהָא עַד תָּלֵת שְׁנִין אַרְעָא לֹא אֲתִתְקַנֵּת בֵּיתָה וְלֹא
(אֲשֶׁתְּבָחָת) אֲשֶׁתְּלִימָת (ס"א אֲתִבְשָׂמָת) (נ"א אֲסְתְּבָמָת) עַמִּיה. בֶּתֶר
דְּאֲשֶׁתְּלִים וְאֲתִתְקַנֵּו כְּחָדָא כְּדִין הוּא שְׁלִימָוֹתָא.

תָּא חֹזֵי, נוֹקֵבָא, עַד תָּלֵת זְמָנִין דְּאֲתֻבָּרָא, אִיבָּא
דְּמַעַּהָא לֹא אֲשֶׁתְּלִים. בֶּתֶר ג' עִידּוֹן, נוֹקֵבָא
אֲתִתְקַנֵּת בְּהַהוּא אִיבָּא, וְאֲסְתְּבָמָתוֹ כְּחָדָא. כְּדִין הַהוּא
אִיבָּא שְׁלִימָוֹ דְּכָלָא, וְשִׁפְרָיו דְּכָלָא. בֶּתֶר דְּגַפְקָה, עַד ג'
שְׁנִין לֹא אִיתְ לִיהְ חִילָּא לְעִילָּא, דָּהָא כְּדִין אֲשֶׁתְּלִים
בְּשׁוֹלָא דִּילִיה. לוֹי אֲתְרָעִי מְכָלָא, תָּלִיתָה לְאִמְיהָ,
דְּאֲתִתְקַנֵּת בֵּיתָה, וְאֲסְתְּבָמָת ס"א (וְאֲתִבְשָׂמָת) בְּהַדִּיה.

בֶּתֶר ג' שְׁנִין, אֲתִפְקָדָת עַלְיהָ (ס"א אֲתִפְקָד עַלְהָ) חִילָּא עַלְהָ
לְעִילָּא. וּבְשָׁנָה הַרְבִּיעִית, יְהִיָּה כָּל פְּרִיו קָדְשָׁ
הַלּוּלִים. מַאי קָדְשָׁ הַלּוּלִים. תּוֹשְׁבָּהן, לְשִׁבְחָה לִיהְ
לְקוֹדְשָׁא בָּרֵיךְ הוּא. עַד הַכָּא. מִפְּאָן וְאַיְלָה רְזָא דְּמָלה,
דְּבָשָׁנה (דף פ"ז ע"ב) הַרְבִּיעִית מִזְדּוֹגוֹת בְּגַסְתָּה יִשְׂרָאֵל
לְקוֹדְשָׁא בָּרֵיךְ הוּא, וְהַלּוּלָא חד אֲשֶׁתְּבָחָת. דְּכַתִּיב קָדְשָׁ
הַלּוּלִים, הַלּוּלָא וְחִדּוֹה בְּזָמָנָא (ס"א בְּזָוּגָא) חָדָא.
מַאי שָׁנָה (הַרְבִּיעִית) דָּא קוֹדְשָׁא בָּרֵיךְ הוּא. וְתַגִּינָן, שָׁנָה

הרביעית, דא כנסת ישראל דאי קיימא רביעאה לכוֹרְסִיָּא, וכלה חד, דהא כדין קודשא בריך הווא מזדווג בה בכנסת ישראל, וכדין היא קדש, והלוֹלָא קדיישא אשתח, (וקודשא בריך הווא איזדווג בהדרה) וכדין חיילין אתמן על עולם, על כל מלא ומלת פדקא חוויליה למפואן וללה לא מתברכאנ בלהו, ושاري למייכל, דהא בלהו בשליימותא הכלא, בשלימותא דעתלא ותתא.

ועוד לא אשתלים בכלא מטה ומיעילא, אסיר למייכל מגיה. ומאן דאכילד מגיה, כמוון דלית לייה חולקא בקודשא בריך הווא ובכנסת ישראל, דהא ההוא איבא بلا רשותא עליה קדיישא קיימא, שלא שاري עליה עד דישתלים. ובלא רשותא. תחתה, דהא לא אסתכמת (ס"א אתפסמה) חילא דארעא ביתה. וזהו דאכילד מגיה, אחזי גראמיה דלית לייה חולקא לעילא ותתא, ואי בריך עליה, ברכה לבטלה הווא. דהא קודשא בריך הווא עד בען לא שריא עלי, ולית ביתה חולקא. רחמנא לישובין מאינון. דלא משגיחין ליקרא דמאיריהון.

וכאין איבון צדיקייא בעולם דין, ובעולם דאי, עליהו כתיב (משל לד) וארח צדיקים פאור נוגה. בגין דביהיא זמנה, יסתלק חוויא דשריא בנוקבא בקדמיתא, וייתי לכורא למשרי באתריה פד בקדמיתא,

**וכל לא יהיה שלים. תאנא בזמנא דזוכה שארי בעולם
וכו' עד צדיק כתמר יפרח.** (אמר המגיה המאמר זהה ימצעאו המעיין

בפרשת ויקרא דף י"ד ע"ב שורה כ"ד ומשלים דף י"ו ע"א שורה ב"ב)

רבי יוסי פתח קרא ואמר, (ויקרא יט) לא תאכלו על הדם.
הא בכמה אחר אוקמונה חבריא, וכל הגני קרא
אבותריה. וכל חד וחד באתגליליא. אבל האי קרא אית
לאתערא ביתה, דכתיב מפני ישיבה תקום וגוו. מפני
ישיבה, ישיבה דאוריתא סתם. תקום, מכאן דבעי בר נש
למייקם בקיומא (מכאן דבעי בר נש למייקם) מקימי ספר תורה, והכי
רב המנינה (ס"א ייסא) סבא, כド הוּה חממי ספר תורה, הוּא
קם מקמיה, ואמר מפני ישיבה תקום. (כד הוּה חממי חומש דאוריתא
הוא קם מקמיה) (ס"א עביד ליה הדנרא) (והי אמר והדרת פנוי זקן) **כגונא** דא,
בעי בר נש למייקם בקיומיה לקמיה דתלמיד חכם, בגין
דאיהו קאים בקיומא (נ"א בריווקנא) קדיشا עללה. ורמז
לכבהא עללה (ס"א והכא רמי לעתיקא) קדיشا עללה, דכתיב
והדרת פנוי זקן, דאייה בעולם. אמר רבי שמעון, מכאן
רמזו ל תורה שבכתב ורמזו ל תורה שבבעל פה.

ותו תגינן, האי קרא לדרשא הוּא דאתא, מפני ישיבה
תקום, כמה דאתערו ביה חבריא, מפני ישיבה
תקום, אזהר ליה לבר נש, עד לא יסתלק בסיבותא,
דיקום בקיומא טבא בעולם, בגין דין הוּא הדורא

לייה, אבל לסוף יומו לית שבחה ליה לבך נש כל כה, כד איהו סיב ולא יכול למהוי ביש. אלא שבחה דיליה, כד איהו בתוקפיה, ואיהו טב. ושלמה מלפआ צוח ואמר, (משל ב) גם במעלליו יתנבר נער וגוו. בגונא דא כתיב, (קהלת יב) וזכור את בוראך בימי בחורותיך. אמר רבי אלעזר, ודא (הכי הוא) אורחא דא מתקנא קמן, והאי אורחא קידשא בריך הוא.

פתח ואמר, (תהילים א) כי יודע יי' דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד. מאי כי יודע יי'. אלא, קידשא בריך הוא יודע ואשכח בארחא דצדיקיא, לאוטבא להו, ולאגנא להו, והוא אזיל קמייחו לנטרא להו. ובגין כה, מאן דנפיק לארחא בעי דלהוי היה ארחא קידשא בריך הוא, וישתחף ליה בהדייה. ובגין כה כתיב, כי יודע יי' דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד. היה מגרמה, בגין קידשא בריך הוא לא (דף פ"ח ע"א) אשתחמוד ליה להו ארחא דלהון, ולא אזיל בהדייה.

כתיב ברה, וכתיב ארחות, מה בין היא להאי. אלא, ברה: דשאך קרסולי בני נשא אזלו בה. ארחות דאייה אתפתח מן זמנה זעירא (דא ארוח במה דעתך אמר איוב לד) וארוח לחברה עם פעלי און) ועל ארחא דא כתיב, (משל ד) וארוח צדיקים פאור נגה הולך ואור עד נכוון היום. Amen בון יהי רצון. ברוך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם אמן ואמן.

פרק ש' אמר

(ויקרא כ"א) **וַיֹּאמֶר יְהוָה** אֲלֵיכֶם מִשְׁהָ אָמָר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן
וְאָמְرָת אֲלֵיכֶם לְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוֹ. אָמָר רַבִּי
יُוסִי, מַאי טֻמָּא דָא לְקַבֵּל דָא, דְכַתִּיב לְעַילָּא, וְאִישׁ
או אִשָּׁה כִּי יְהִי בָּהֶם אֹוב או יִדְעָנוּ מֹות יִוְמָתוֹ, וְסָמִיך
לֵיהֶם אָמָר אֶל הַכֹּהֲנִים. אֲלָא (משמע) **כִּיּוֹן דָא זָהָר לְהֹו**
לְיִשְׂרָאֵל, **לְקַדְשָׁא לְהֹו בְּכָלָא**, **אָזָהָר לְהֹו לְכֹהֲנִי לְקַדְשָׁא**
לְזָוֵן, **וְכֵן לְלוּוִים**. **לְכֹהֲנִי מִבְנֵין**. **דְכַתִּיב אָמָר אֶל הַכֹּהֲנִים**
לְלֹואֵי מִבְנֵין. **דְכַתִּיב**, (במדבר י"ח) **וְאֶל הַלּוּוִים תְּדַבֵּר וְאָמְרָת**
אֲלֵיכֶם. **בְּגִין דִּישְׁתַּכְהוֹן בְּלֹהֵי זְפָאֵין קְדִישֵׁין דְכִיּוֹן**.

אָמָר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן, **מַאי טֻמָּא הַכָּא בְּנֵי**
אַהֲרֹן, **וְכֵי לֹא יִדְעַנָּא דְבָנֵי אַהֲרֹן בְּנֵהוּ**. **אֲלָא בְּנֵי**
אַהֲרֹן, **וְלֹא בְּנֵי לוֹי**, **דְאַהֲרֹן דְהֹו שִׁירִוְתָא דְכָל כֹּהֲנִי**
דַעַלְמָא, **דִבְיה אַתְרָעֵי קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הָוּ מִפְלָא**, **בְּגִין**
לְמַעַבֵּד שְׁלָמָא בְּעַלְמָא, **וּבְגִין דְאַהֲרֹן אַרְחוֹי סְלִיקָו לֵיהֶם**
לְהֹאֵי, **דְכָל יוֹמָיו דְאַהֲרֹן הָוּ מַשְׁתַּדֵּל לְאַסְגָּאָה שְׁלָמָא**
בְּעַלְמָא. **וּבְגִין דְאַרְחוֹי כֵּה**, **סְלִיק לֵיהֶם קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הָוּ**
לְהֹאֵי, **לְמִיעֵל שְׁלָמָא בְּפַמְלִיאָ דְלַעַילָּא**, **וּבְגִין כֵּה אָמָר**
אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן.

אָמָר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמְרָת אֲלֵיכֶם. **רַבִּי יְהוּדָה**
פָּתָח, (תהלים לא) **מָה רַב טוֹבֵךְ אֲשֶׁר צְפַנָּת לִירָאֵיךְ**

וְגֹ. מֵה רַב טוֹבֶךָ, כִּמֵּה עַלְאהָ וַיַּקְרֵא, הַהוּא בְּהַזְּרָא
עַלְאהָ דָאָקָרִי טוֹבֶךָ, דְכַתִּיב וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי
טוֹבֶךָ. וְדֹא הַוָּא אָוֹר הַגְּבוּזָה, דְבִיה עֲבִיד קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא
טָבֶךָ בְּעַלְמָא, וְלֹא מַנְעֵלְיהָ בְּכָל יוֹמָא, בְּגַין דְבִיה
מַתְקִיִּים עַלְמָא, וְקָאִים עַלְיהָ. אֲשֶׁר צְפָנָת לִירָאִיךְ,
דְתַגְנָן, בְּהַזְּרָא עַלְאהָ עֲבִיד קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא כִּד בְּרָא
עַלְמָא, וְגַנְיוֹן לִיהְיָה לְצִדְיקִיא לְזִמְנָא דָאָתִי. הַדָּא הַוָּא
דְכַתִּיב, אֲשֶׁר צְפָנָת לִירָאִיךְ.

פְּעֻלָּת לְחוֹסִים בָּהּ. **פְּעֻלָּת**, בְּזִמְנָא דְאַתְּבָרִי עַלְמָא,
הַהוּא בְּהַזְּרָא הוּא קָאִים וְנַהֲרֵד מְרִישָׁא דְעַלְמָא
לְסִיּוּפִי דְעַלְמָא. כִּד אַסְתַּבֵּל קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא, לְאַינְפּוֹן
חַיְבֵין דִזְמִינֵין לְקִיְמָא בְּעַלְמָא, גַנְיוֹן לִיהְיָה לְהַהוּא
בְּהַזְּרָא, דְכַתִּיב (איוב לח) וַיַּמְנַע מְרַשְׁעִים אָוָרָם. וְזִמְנִין
לְאַנְהָרָא לְצִדְיקִיא לְעַלְמָא דָאָתִי, וְדֹא הַוָּא אֲשֶׁר צְפָנָת
לִירָאִיךְ, וְכַתִּיב (מלאכי ג) וּזְרַחַת לְכָם יְרָאִי שְׁמֵי שְׁמַשׁ
צְדָקָה וּמְرַפֵּא בְּכַנְפִּיהָ.

תֵא חֹזֵי, בְשַׁעַתָּא דְבָר נְשָׁ קָאִים לְמִיחָךְ לְהַהוּא עַלְמָא,
וְהַוָּא בְּבֵי מְרַעִיהָ, אַתִּין עַלְיהָ גַּי שְׁלוֹחִין, וְחַמִּי
תִּמְןָן, מֵה דָלָא יְכִיל בָּר נְשָׁ לְמַחְמִי כִּד אִיהְוָה בְּהָאִי עַלְמָא.
וְהַהוּא יוֹמָא, יוֹמָא דְדִינָא עַלְאהָ הַוָּא, דְמַלְכָא בְּעֵי
פְּקָדָונָא דִילִילָה. זְכָאָה הַהוּא בָּר נְשָׁ, דְפָקְדָונִיהָ אַתִּיב

למְלֹכָה כִּמֵּה דָּאַתִּיהִיב לֵיה֒ בְּגּוּיָה֒ אֵי הַהוּא פְּקֻדּוֹנָא֙ אֲתִטְבָּה בְּטֻבּוֹפִי גּוֹפָא֙ מַה יִמְאָ לְמַאֲרִי פְּקֻדּוֹנָא֙ זְקוּר עִיבּוּי֙ וְחַמְּיִ לְמַלְאָךְ הַמֹּות קְאָים קְמִיה֙ וְסִינְפִּיה֙ שְׁלִיפָא בִּידִיה֙ קְסֻטָר בְּקְטָרִין֙ בְּקֹוֹטָמָא דְּהַהְנוֹא בְּרַבְשָׁה֙ וְלִית לְהָ לְנֶפֶשָׁא קְשִׁיו בְּכָלָא֙ כְּפָרִישָׁו דִּילָה מִןְגּוֹפָא֙ וּבְרַבְשָׁה לְאַמִּיתָה֙ עַד דְּחַמְּיִ לְשִׁכְינָתָא֙ וּמְגֹוֶּסֶגֶיתָה תְּיַאוּבָתָא דְּשִׁכְינָתָא֙ נֶפֶשָׁא נֶפֶקְתָּה (דף ח ע"ב) לְקַבְלָא לְשִׁכְינָתָא֙

בְּתַר דְּנֶפְקָא, מַאֲן אֵיהַ נֶפֶשָׁא דָאַתִּדְבַּק בָּה (ס"א ותתקבל) וַיִּקְבַּל בְּגּוֹפָא (ס"א בְּגּוֹוֹה) וְהָא אַוְקְמוֹד לְהַנִּי מָלִי. בְּתַר דְּנֶפְקָא נֶפֶשָׁא מִן גּוֹפָא, וְאַשְׁתָּאָר גּוֹפָא בְּלֹא רֹוחָא, אָסִיר לְמַשְׁבַּק לֵיה֒ בְּלֹא קְבוּרָתָא, דְּכַתִּיב, (דברים כא) לֹא תַּלְיַן בְּבָלְתוֹ עַל הַעַז בַּיּוֹם קְבָרָנו בַּיּוֹם הַהוּא. בְּגַין דְּמִיתָה דִּישְׁתָהִי כִּי"ד שָׁעוֹת, דְּאִינְפּוֹן יוֹמָם וּלְילָה, בְּלֹא קְבוּרָתָא, יַהְיֵב חֲלִישָׁתָא בְּשִׁיפּוֹי דְּרַתִּיכָא, וּמַעֲכָב עֲבִידָתָא קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַלְמַעַבְדָד דְּאָפְשָׁר קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא גַּוְר עַלְיהָ, בְּגַין לְמִיתָה בְּגַלְגָּלָא אַחֲרָא, מִיד בְּהַהְוָא יוֹמָא דָאַתִּפְטָר, לְאוֹטְבָא לֵיה֒ וּכְל זְמָנָא דְּלֹא אַתְקָבָר גּוֹפָא, נְשָׂמְתָא לֹא עַאלְתָ קְמִי קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא יְכָלָא לְמַהְוִי בְּגּוֹפָא אַחֲרָא, בְּגַלְגָּלָא תְּגִינִּינָא, דְּלֹא יַהְבִין לְנְשָׂמְתָא גּוֹפָא אַחֲרָא, עַד דִּיתְקָבָר קְדָמָה.

וְדֹא דָמֵי לִבְרַנְשֶׁת דָמִיתָת אֲתַתִּיה, לֹא אֲתַחְזֵי לִיה,
לְמַיְסֵב אֲפַתָּא אֲחָרָא, עַד דָקְבִּיר לְקָדְמִיתָא, וּבְגַיִן דָא
אָמְרָה אָוּרִיִּתָא, לֹא תָלִין גְּבַלְתָּו עַל הַעַץ.

דָבָר אַחֲרָ, כֵּד אֲתִפְרִשָּׁא נְשֻׁמְתָּא מִן גּוֹפָא, וּבְעַיָּא
לְמַיְזֵל לְהַהְוָא עַלְמָא, לֹא תִּיעַוֵּל לְהַהְוָא עַלְמָא,
עַד דִּיְהַבֵּין לְהַגּוֹפָא אַחֲרָא מִגְּהֹרָא, וּלְבָתָר יְכַלָּ
לְמַיְעָל. וּמַאֲלִיָּהוּ תְּגַדֵּעַ, דְּהַווּ לִיהְיָה תְּרֵין גּוֹפִין, חַד דְּבִיה
אֲתַחְזֵי לְתַתָּא לְבָנִי נְשָׁא, וְחַד דְּבִיה אֲתַחְזֵי לְעַילָּא, בֵּין
מְלָאכִין עַלְאַיִן קְדִישֵׁין. וּכְלַפְמָה דְגּוֹפָא לֹא אֲתִקְבָּר,
צָעַרָא הוּא לְנְשֻׁמְתָּא, וּרוּחָ מִסְאָבָא אָזְדָמָן לְשְׂרִיָּא
עַלְוָי, וּלְסִאָבָא לְהַהְוָא גּוֹפָא.

וּבְגַיִן דְּהַהְוָא רֹוח מִסְאָבָא, אָזְדָמָן, לֹא לְבָעֵי לִיה
לְאַיְנִישׁ, לְמִיבֵּת הַהְוָא גּוֹפָא לִילִיא חַד, בְּגַיִן
דְּרוֹוח מִסְאָבָא אֲשַׁתְכָה בְּלִילִיא, וְאֲשַׁתְטָח בְּכָל אַרְעָא,
לְאַשְׁכֵחָא גּוֹפָא בְּלֹא נְפֵשָׁא, לְסִאָבָא לִיה, וְאַסְתָּאָב
יִתְיר, וּעַל דָא אַזְהָר לְכַהְנִי וְאָמָר, לְנְפֵשׁ לֹא יִטְמָא
בְּעַמְיוֹ, בְּגַיִן דְּאַיְנוֹן קְדִישֵׁין לֹא יִשְׁרֵי עַלְיִהוּ רֹוח
מִסְאָבָא, וְלֹא יִסְתָּאָבוֹן.

(וַיָּקֹרֶא כ"א) אָמָר אֶל הַכֹּהֲנִים, רַבִּי יִצְחָק אָמָר, אָמָר אֶל
הַכֹּהֲנִים, בְּלִחִישׁוֹ. כַּמָּה דָכְל עֲזַבְדִּיהוֹן דַכְהָנִי
בְּלִחִישׁוֹ, כֵּה אָמִרָה דַלְהֹן בְּלִחִישׁוֹ. אָמָר וְאָמָרָתָה: זָמָנָא

חד, ותירין זמגין, לאזהרא להו על קדושיהו, בגין דלא
יסתאボן. דמאן דמשמש באתר קדיشا, בעיא דישטכח
קדישא בכלא. לנפש לא יטמא, כמה דאוקימנא,
דגופא בלא רוח, מסאבא הויא, ושארו עלייה רוח
מסאבא. דהא תיאובתא דרוחוי מסאבי לגביו גופיהון
דישראל איהו, בגין דאטרק מפייהו רוחא קדיشا,
ובמנא דקודשא, אתין לאתחברא. ובגבי דאיונ
קדישין, קדושתא על קדושתא, לא בעין לאסתאבא
כלל, בגין דכתיב, (במדבר ו) כי גוז אלהיי על ראשו.
וכתיב כי שמן משחת אלהיי עליו אני יי'.

רעה מהימנא
פקודא דא, לסדא בהנא
בבל יומא בויצינין
ביבי מקדשא, והא אוקימנא
ברוז דמנורה. ואיתו רוא
בגוננא דלעילא, בגין
הגהירו עלאה במשה רבו,
נחתת על רישא דבחנא
בקדמיתה לברтир איתו
אלליק ואנהיר כל בויצינין.
דכתיב בשמן הטוב על
הרראש וגוו', ובתיב כי שמן
משחת אלהיי עליו וגוו'. ועל

והוא בגוננא דלעילא
קאים לחתטא,
דכתיב, (תהלים קל) כשמן
הטוב על הרаш יורד על
הזקן זקן אהרן שיורד על
פי מדותיו, האי קרא
אוקמיה, אבל כשמן הטוב
על הרаш, דא משה רבות
קדישא עלאה, דנגיד ונפיק
מאתר דבירה עמייקא
כלא. דבר אחר, דנגיד

דֹא אֲתִיְהִיב רְשׁוֹ לְכַהְנָא
בְלַחֲדָרוֹי, לְסִדְרָא בּוֹצִינִין,
וְלֹא דָלְקָא לְהֻנוּ בְכָל יוֹמָא
תְּרֵין זְמִינִין, לְקַבֵּל נְהִירָה
דִּיחָדָרָא תְּרֵין זְמִינִין, קְרַבְנָא
בְכָל יוֹמָא, תְּרֵין זְמִינִין,
וּכְלָא אַצְטְרִיךְ.

וּעַל יְדֵי דְכַהְנָא נְהִרְיָן
בּוֹצִינִין בְכָלָא, עִילָא
וּתְהָא לְמַהְדוֹ חִידָה,
וְלֹא שְׁבָחָא חִידָה בְכָל סְטְרִין.
בְאַדְלָקָוֶתָא דְבוֹצִינִין, דָהָא
תְּרֵין אֶלְיָין עַל יְדֵי דְכַהְנָא,
לְאַשְׁתְּבָחָא חִידָה בְכָל
סְטְרִין, וְאֶלְיָין אַיְנוֹן
אַדְלָקָוֶתָא דְבוֹצִינִין וְקַטְרָתָה.
וְהָא אָקוּמִינָא (משל' כז) שְׁמַן
וְקַטְרָתָה יִשְׁמַח לֵב, (ע"ב רְעוּיאָה
מִהִימָנָה)

פָתִיב אָמָר אֶל הַפְּהָנִים בְנֵי אַחֲרָן וְאָמָרָת אֶלְيָהָם לְנַפְשׁ
לֹא יִטְמָא. לֹא יִטְמָא מִבְעֵי לֵיה, מַהוּ לֹא יִטְמָא. אֶלְאָ,
עַל הָהּוֹא כְהָן עַלְאהָ מִכְלָהוֹ קָאָמָר. אָמָר רְبִי יְהוֹדָה וְהָא
פָתִיב וְהַפְּהָנָה הַגָּדוֹלָה מִאָחִיו. (בָּאָן חִסְרָה) אֶלְאָ וְדָא הַכִּי הָוָא
כִּמָה דָאָתָמָר, וְאָמָר רְבִי יְצָחָק, כְהָנָא דְקָאִים לְתַתָּא,

וְנַפְיק מְרִישָׁא דְכָל רִישֵׁין,
סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. עַל
הַרְאָשָׁה, עַל הַרְאָשָׁה וְדָא,
רִישָׁא דָאָדָם קָדְמָאָה.

יָוֶרֶד עַל הַזָּקָן, דָא דִיקָנָא
יִקְרָא, כִּמָה
דָאַיְקָמוֹת. זָקָן אַהֲרָן, דָא
כְהָן גָדוֹל דְלַעַילָא, וְהָא
אַיְקָמוֹת. וְהָוָא שְׁמַן, (דף פ"ט
ע"ג) יָוֶרֶד עַל פִי מְדוֹתָיו,
דִמְאִיּוֹן מִשְׁיחָן, נְגִיד וְנַפְיק
וּנְחִית לְתַתָּאִי, וּכְגֻוָנָא דָא
בְגִיד וְאַתְעַטָּר כְהָנָא תַתָּא,
בְמִשְׁחָה רְבּוֹת לְתַתָּא.

הָאִי קָרָא, לֹאו רִישָׁה
סִיפִיה, וְלֹאו סִיפִיה רִישָׁה.

כגונא דלעילא, בקדושה אצטראיך לאשתכח יתיר מפלא, כמה דאתמר.

(ויקרא כ"א) וילאחותו הבתולה הקרובה אליו וגוו. מה כתיב **לעילא, כי אם לשארו הקרוב אליו וגוו. רבי אבא** פתח, (ישעה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצראה וגוו, מי זה בא מאדום, ומין קידשא בריך הוא ללבשו לבושי נוקם על אדם, דאחריבו ביתיה, ואוקидו היכליה, וಗלו לכנסת ישראל בגין עממי. ולמעבד להון נקמת עליין, עד דישתבחון כל טורין מטורי עלמא, מלין מקטולי עמין, ולמקרי לכל עופא דשמי עלייהו, וכל חיות בראשיתו מגיהו תריסר ירח, ועופא דשמי שבע שנים, עד שלא תסבל ארעה ניולא דידהו. הדא הוא דכתיב, (ישעה לד) כי זבח לוי בבצראה וטבח גדול בארץ אדום, עד לאיבון לבושים יסתאボן, הדא הוא דכתיב, (ישעה סג) וכל מלבושים אגאלתי.

חומיץ בגדים מבצראה, בגין דמינה נפקו אוכלאסין דעתמא, לחילא על ירושלים, ואיבון שרוד לאוקדא היכלה, ובני אדום מפגרין שורין, ורמו אבני יסודה, הדא הוא דכתיב (תהלים קל) זכור יי' לבני אדום וגוו, האומרים ערו ערו עד הייסוד בה.

זה הדור בלבושו, באיבון לבושי נוקם דזמין

לאלבשא. צועה ברוב כהו, מהו צועה. מתרבר. כמה דכתיב, (תהלים מה) עמים תחתיך יפלו וגוי. אמרו ישראל לישעה, מאן הוא דין דיעביד כל כה. פתח ואמר, (ישעה סג) אני מדבר בצדקה, ההוא לא יהו רב להושיע, ההוא דכתיב בית, (תהלים לג) אוהב צדקה ומשפט. ואיהו צדקה ממש, ואיהו רב להושיע.

וכל כה למה. בגין דגרמו לכגשות ישראל לממי שביבת לעפרא בגלותא, ולמנפל לארעא, כמה דכתיב, (עמוס ח) נפלה לא תוסיפ קום בתולת ישראל. ובגין כה, קודשא בריך הוא ילבש לבושי נוקמא עלייהו, לסבא לוז בסגיאו דקטולייא, דכתיב וכל מלבישי אגאלתי. וכל כה למה, דכתיב ולאחותו הבתולה הקרובה אליו אשר לא הייתה לאיש. דלאו חילקיה דעשו, ולא הוות בעדרבה דההוא דכתיב בית (בראשית כה) איש יודע ציד איש שדה, לה יטמא, באיפון לבושין נוקמא, דזמין לאסתאבא בין איפון אוכלוסין, דכתיב בית לה יטמא, בגין דאייה שביבת לעפרא, והוא בעי לאקמא לה, הדא הוא דכתיב, (ישעה ס) קומי אורי כי בא אורך. (ס"א (עמוס ט) ביום זה הוא אקיםอาทיספת דודן הנפלת).

(ויקרא כ"א) לא יקרחה קרחה בראשם. רבינו יוסף אמר, לא יקרחה בה"א מי טעם. אלא, ההוא שמן עלאה,

דאיהו משח רבות קודשא, דאשלים לכל שבעה יומין כמה דאתמר, דכתיב, (ויקרא ח) כי שבעת ימים י מלא את ימים, ההוא שמון עלאה אתעדי מגיה ואתקרת, אי איה אפגים רישיה. בגין הרישא דכהנא עלאה, ההוא שמון עלאה הו, ועל דא לא ליבעי ליה לכהנא דלחתטא, לאחזהה ביה בגרמיה פגימוי כלל, זה אתמר. ובגין לכך כתיב בה"א.

פתח ואמר, (חלים כבו) בשוב יי' את שיבת ציון היינו בחולמים. בשוב יי' את שיבת, דא בגלות בבל אתמר. דלא אשתחוו יתר בגלותא אלא שבעין שניין. דכתיב, (ירמיה בט) כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקוד אתם. וכתיב הינו בחולמים, מאי בחולמים. אלא הא אתערו חבריא, דאיפא שבעין (דף פ"ט ע"ב) שבעין בחלמא. ותא חזוי, כתיב כי שבעת ימים י מלא את ימים. מאן שבעת ימים. הא אתמר, ההוא אתר עלאה, ההוא כללא דכל שיתה אחרבין, אקרי שבעת ימים, ואקרי תשובה. תנינן, מאן היהיב בתענייתא בשbeta, קורעין לו גוזר דיננו של שבעים שנה, ושבעין שנה איבונ שבע אנטפי מלכא, דאפיקו אסתכמו עליה (פלא) לבייש, ההוא גוזר דינא אתקרע. מאי טעם. בגין דאחד ביה בההוא יומא, בכלה דכלחו, דאקרי שבעה, ואקרי תשובה,

בגין כה בכלתו אחיד, ואהדר בתשובה, ואתקרע גור
динא בכלתו. ועל דא ודאי שבעין שנין אייבא בחלמא.
כגונא דא, פהנא אתעטר בשבע, דאקרי שבעת
ימים, אי פגיים רישיה, ההוא שבעה דאייה
כללא דכלתו, אקרח מפיה כל ההוא קדושא דכלתו,
דשריא עליה. ועל דא אוזהרו שלא יקרחה קרח
בראשם, ווישתבחו פגימין מכלא. ובгин כה פהנא בעי
לאשתפה באשלימו יתר מכלא, כל שכן ההוא דאייה
עלאה מכלחו.

אמר רבי אבא, כאן בה"א כתאה, כאן בה"א עלאה.
פהן גדול דאייה עלאה מכלתו, בה"א עלאה.
דכתיב אשר יצחק על ראשו שמון המשחה ומילא את ידו
וגו. ומילא ידו דכתיב שבעת ימים ימלא את ידכם.
פהנא אחרא בה' כתאה, דכתיב, לא יקרחה קרח
בראשם, וכתיב בתיריה, ולא יחללו שם אליהיהם. והאי
שם הוא ידיעאiah. ובгин כה כתיב, והפהן הגדול
מאחוי אשר יצחק על ראשו שמון המשחה ללבוש את
הבדים, כמה דאמrn. ובгин דאייה קדישא כגונא
دلעילא, כתיב ומון המקדש לא יצא.

רבי אבא פתח ואמר, (donegal ט) לך יי' הצדקה ולנו בושת
הפנים מהיום הזה לאיש יהודה ולירושבי ירושלים.

וכאין אינפין ישראל, דקונדשא בריך הוּא אתרעַי בהוּ, מפל עמין עובדי עבודה זורה, ומגו רחימותא דלהון, יהב להו אורייתא דקשוט, למביע ארכא דמלפא קדיישא. וכל מאן האشتדל באורייתא, כאלו אשתדל ביה בקידשא בריך הוּא, דאורייתא כלא שמיה דקידשא בריך הוּא הוּו. ובגין כה מאן דאתעסק באורייתא, אטעסק ביה בשמייה, ומaan דארתך מאורייתא, רחיקא הוּא מקודשא בריך הוּא.

תא חוו, לך יי' הצדקה, כמה דעת אמר, (דברי הימים א כט) לך יי' הגדולה והגבורה. מאן צדקה. אחר הכל אנפין בהירין אחידן ביה, והוא אחיד בכלתו, וביה אשתחחו. ולנו בושת הפנים אחר הכל אנפין בהירין אתרחקן מביה. צדקה, אמת קשות, ונהורא הכלא, ונהורא דאנפין חידו הכלא. בושת, כסופה רחיקו דקשוט מאן דאכסייף, בגין דאמת דאייהו צדקה, אתרחק מביה. רחיקו דאנפין בהירין.

תא חוו, מהנא עלאה בעי לאתחזאה בשפיירו דאנפין, בנהיירו דאנפין, בחידו יתר מכלא. ולא בעי לאתחזאה ביה עציבו ורוגזא, אלא כלא בגונא דלעילא. זכה חולקיה, דעליה כתיב, (במדבר יח) אני חלך ונחלתך. וכתיב (דברים יח) יי' הוּא נחלתו. ועל דא